

den paagældende Borgerrepræsentant nærmere, hvortil han sigtede med Spørgsmaal, og det fremgik, at det eneste Grundlag, der var til Stede for at rejse Spørgsmaalet, var, at jeg havde tilladt mig at henvende mig til to Skoleinspektører med en Meddelelse om den Behandling, der var vederfaret nogle Børn, og havde bedt Inspektørerne om at tage sig af denne Sag. Andet og mere havde jeg ikke tilladt mig, men det var alligevel tilstrækkeligt til, at der blev rettet dette højtidelige Spørgsmaal i Borgerrepræsentationen og afgivet det lige saa højtidelige Svar af Borgmesteren, at hvis det virkelig forholdt sig rigtig med, hvad Forklaringen gik ud paa, skulde han nok tage de fornødne Forholdsregler. Den væsentligste af disse var, at det skulde betydes Skoleinspektørerne, at i Tilfælde af, at jeg eller nogen anden klagede paa Forældrenes eller Børnenes Vegne, havde de at afvise en slig Klage. Jeg maa tilstaa, at jeg blev i høj Grad forundret over, at vedkommende Borgerrepræsentant ikke kom til at staa ganske alene i denne Sag i Københavns Borgerrepræsentation. Det var en politisk Modstander af mig, men det regner jeg i og for sig ikke for noget, for hvor Talen er om Prygl i Skolen, deler man sig ikke efter politiske Linier, men der gør en traditionsmæssig Opfattelse sig gældende af, hvilke Straffemidler der skal anvendes overfor Barnet. Og jeg undrede mig over, at en hel Række Blade, først i København og dernæst i Provinserne, paa Grundlag af, hvad her er fremkommet, fandt Anledning til at forlange, at der skulde sættes en alvorlig Stopper for min Kritik af og Indtrængen i Forhold, som ikke vedkom mig. Det er min Overbevisning, at hvis det havde været i Aarhus, Aalborg, Odense, Horsens eller i hvilken som helst anden Provinsby eller i enhver Landsby, at jeg eller ligegyldig hvem havde henvendt sig til Skoleinspektionen angaaende lignende Forhold som disse, vilde det ikke have vakt den mindste Uro, der vilde ikke være blevet skrevet derom. Men i København skal der ikke meget til, at der bliver Larm om et Spørgsmaal, og naar en Række af Blade bliver enige om at slaa en Sag eller Person op, er det ensbetydende med, at en Skare af Journalister og Korrespondenter faar travlt, og at Telegrafene kommer i Bevægelse. Hvad der er ofret for at telegrafere ud til Provinserne om min Henvendelse til Skoleinspektørerne, løber op til ikke ubetydelige Summer.

Resultatet af de Artikler, der fremkom

i Pressen, og af Forhandlingen i Borgerrepræsentationen var, at der blev sammenkaldt et ejendommeligt Møde i København. Det var Bestyrelsen for Københavns Lærere og Lærerindeforeninger, som henvendte sig til mine Meningsfæller i Københavns Borgerrepræsentation med Anmodning om at sætte en Stopper for min Virksomhed og forhindre, at der fremkom Kritik i Bladet „Social-Demokraten“ over de her paaklagede Forhold. Det er, saa vidt jeg ved, første Gang, at en Organisation af Lærere og Lærerinder henvender sig til et politisk Parti for at formaa dettes Repræsentanter til at forhindre en Mand fra at fremkomme med Kritik over et eller andet Forhold. Hvorfor tænke Lærere og Lærerinder at kunne være skudfri? Med den samme Begrundelse, som Lærere og Lærerinder henvendte sig til mine Meningsfæller i Københavns Borgerrepræsentation, kunde jo f. Eks. Politifunktionærernes Fagforening her i Byen en skønne Dag henvende sig til de samme Herrer og Damer og sige: Hør, den Mand er os imod, han laver os for mange Spektakler, vi kunne ikke i Ro og Fred faa Lov til at prygle de Personer, vi arrestere, De maa sørge for, at der sættes en Stopper for hans Virksomhed. Andre Funktionærer kunde komme med lignende Andragender, og da der i en Fagforening, i en Organisation maa formodes at være en hel Del frisindede Folk, maaske tilmed Socialdemokrater, vil man naturligvis nok lægge Øret til, men man vil ikke give dem Ret. Jeg tror heller ikke, at der ved den paagældende Lejlighed er givet de paagældende Ret i, at Kritikken maatte stoppe op. Men Følgen af Henvendelsen og Bladenes Omtale var alligevel, at der i lange Tider ikke kunde blive Lejlighed til noget som helst Sted at paatale den Behandling, Børnene ere Genstand for i de københavnske Kommuneskoler.

Jeg maa sige, at Skolen lige saa lidt som andre Institutioner er tjent med ikke at blive Genstand for Kritik eller Paatale. Ingen Institution er tjent med ikke at være underkastet Kritik, og hvorfor skulde Skolen gaa fri? Der er, saa vidt jeg ved, ingen Samfundsklasse eller Kreds af Medborgere, der er saa beskyttet mod Afskedigelse som vore Lærere og Lærerinder, i hvert Fald i Hovedstaden og delvis ogsaa i Provinsbyerne. Det skal være meget grov Forsømmelse og Forseelse, en Lærer eller Lærerinde skal gøre sig skyldig i for at blive afskediget. Ganske anderledes er det paa Landet og i en Del af